

[Christmas Møller.]

„Uniform eller Beklædningsgenstande, der kan sidestilles hermed,“ er forbudt.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Regering, om den har gjort sig Tanker med Hensyn til en Omgaaelse af disse Bestemmelser. Hvorledes vil den klare en saadan? Jeg vil gerne spørge Regeringen om, hvilke Forberedelser den har truffet baade overfor dem, som møder i Uniform og kunde tænkes at blive ved med det, og overfor dem, der omgaar Forbudet.

Der staar dernæst i det andet Punktum i Paragraffens første Stykke:

„Ligeledes er det forbudt at bære Uniformsdele eller Tegn, der viser, at Bæreren hører til en politisk Organisation.“

Medens Uniformer og Beklædningsgenstande, der kan sidestilles hermed, i Almindelighed er forbudt i første Punktum, saa er ogsaa Uniformsdele, Armbind, Tegn, Emblemer, eller hvad det kan være, fremtidig forbudt i det Øjeblik, de peger hen paa en politisk Organisation. Jeg har jo nok set, at de tre Pile, som grasserede temmelig rigeligt i Rigsdagen indtil de allersidste Dage, er forsvundet, og det har jeg ikke noget imod som Symptom paa, hvad der fremtidig vil ske; men jeg tror alligevel, at man gaar fuldkommen fantastisk for vidt.

Lad mig tage Emblemet L. S. Mange bærer dette — nogle gør det kun, naar de er i Sønderjylland. Men er det en politisk Organisation, eller hvad er det? Er det et Emblem, som maa bæres, eller er denne Bevægelse, efterhaanden som den faar Tag i et enkelt politisk Parti, politisk? Paa mange andre Omraader kan man jo nævne Emblemer, som overmaade mange bærer med stor Tilfredshed. Er der virkelig sund Sans deri, og opnaar man ikke det modsatte af det, man tilstræber, ved virkelig at forbyde dette? Jeg tror det, og jeg tror, at Erfaringerne fra andre Lande gaar ud paa, at en saadan Ting, som her ønskes gennemført, ikke er formaalstjenlig.

Med Hensyn til § 1, 2det Stykke, har jeg ingen Bemærkninger at gøre, men vender mig saa til § 1, 3die Stykke, angaaende de frivillige Korps. Forinden vil jeg dog gerne gøre en Bemærkning om, hvem dette Forbud skal ramme. Jeg har set i et Middagsblad i Dag, at en af Socialdemokratiets Sekretærer har sagt, at den blaa Bluse var ikke en Uniform, at den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse og De unges Idræt var ikke politiske Bevægelser. Var det

mon ikke formaalstjenligt, inden vi skulde naa til Vejs Ende med dette, at vi fik at vide, om det her kun var Sportsarbejdet, det kammeratlige Samarbejde og det kammeratlige Samvær og hele det ungdomsopdragende Samvær, det drejede sig om, og at Ministeren gav os Besked om, hvilke Regler der skulde træffes, thi Ministeren har jo i Følge § 1, sidste Stykke, sidste Punktum, en vidtgaaende Dispensationsret.

Med Hensyn til de frivillige Korps maa jeg, efter det Arbejde, jeg har haft — jeg kender jo ganske særlig Akademisk Skyttekorps — sige, at det er vel ikke Meningen, at denne Bestemmelse skal administreres saaledes, at de frivillige Korps hemmes i deres Arbejde? Der er jo en Overenskomst mellem Staten og Akademisk Skyttekorps, og Akademisk Skyttekorps' Arbejde har jo altid haft en saadan Karakter, at man har Lov til at sige, at Akademisk Skyttekorps, altid, hvilken Regering vi end har haft, har stillet sig fuldkommen lovlig og i Tilslutning til Regeringens Befalinger.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 1, 4de Stykke, maa man nok have Lov til at spørge: Er det altsaa fremtidig Meningen at forbyde Spejdere over 14 Aar at optræde i deres Spejderdragt? Er det Meningen at forbyde Medlemmer af andre Idrætsforeninger at optræde i deres Dragt? For Forholdet er jo det, at der gives en fuldkommen almindelig Regel fra Ministerens Side om, at Børn under 14 Aar har Lov til at optræde i deres Dragt, og Lederen har Lov til det, og modsætningsvis maa man da slutte, at ingen andre har Lov til det. Der gives Ministeren en vidtgaaende Dispensationsret, og selv om man kunde have Tillid til den nuværende højtærede Justitsministers Retssind, og det har jeg, saa kan der meget hurtigt overgaa ham noget menneskeligt i politisk Forstand, hvad jeg haaber, og saa har vi jo en anden Justitsminister, som man ikke kan være saa sikker paa. Derfor siger jeg, at en Dispensationsret som denne vil vi ikke lægge i en Ministers Haand.

I § 2 gives der en Bestemmelse, som ogsaa er overordentlig vidtrækkende. Der kan gives Bøde, den kan være saa høj, den være vil, jfr. Straffeloven naturligvis, der kan gives Hæfte, og Medlemmer af Bestyrelser i en Organisation, som ikke kan bevise, det er mod deres Villie, at nogle Medlemmer i deres Organisation er optraadt i Uniform, kan faa Hæfte. Den højtærede Justitsminister nikker, det kunde han lide; vi er alle sammen Bestyrelsesmedlemmer for en Organisation, og han kunde sætte os alle sammen paa Hæfte, det vilde være behageligt for